

„Чудесно нѣщо!“ извикали всичкитѣ придворни; а оня, които донесълъ изкуствената птичка, получилъ титлата „великъ славейчаръ при Негово Императорско Величество“.

„Нека да запѣятъ заедно“, рекълъ императорътъ; „това ще бжде чуденъ дуетъ“.

Нагласили ги да пѣятъ заедно, ала „чудниятъ“ дуетъ излѣзълъ несполучливъ; защото истинскиятъ славей пѣлъ споредъ своята природна наклонностъ, а другиятъ се подчинявалъ на движението на цилиндритѣ.

„Грѣшката не е въ тоя, рекълъ придворниятъ капелмайсторъ, като посочилъ на изкуствената птичка; защото той пѣе съвършено размѣрно, подъ тактъ, и би рекълъ човѣкъ, че се е учила при мене“.

Нагласили го да пѣе самъ: успѣхътъ му билъ голѣмъ, дѣйствително, и още повече се харесвалъ на очитѣ, защото лѣщѣлъ както гривнитѣ и брошкитѣ на придворнитѣ дами.

Триесетъ и три пѣти испѣлъ той сѣ сжщата пѣсенъ и при това безъ да се умори. Неговитѣ слушатели искали още да имъ пѣе, но императорътъ помислилъ, че е вече законенъ редъ сега на живия славей... Но кждѣ е той? Никой не забѣлѣжилъ, когато той хвъркналъ прѣзъ прозореца и отлѣтѣлъ къмъ своитѣ зелени гори.

„Какво ще каже това?“ рекълъ императорътъ; и всички придворни начумерено зашушукали и започнали да обвиняватъ славея въ неблагоприятностъ. „Но за щастие, въ нашитѣ рѣцѣ е по-добрия отъ двата“, рекли тѣ; и тѣ се утѣшили, като нагласили изкуствената птичка да имъ испѣе сжщата пѣсенъ тридесетъ и четвърти пѣтъ. Ала макаръ толкова много пѣти да били чули пѣсенъта, тѣ не могли да я научатъ наизустъ, защото била много мѣчна.

И началникътъ на оркестра нѣмалъ думи, съ които да нахвали птичката; тя надминавала много, споредъ него, истинския славей, не само по своитѣ накити и скжпоцѣнности, но и по своето вжтрѣшно устройство.

„Защото, виждате ли, уважаеми господа, и вие, великий императорю, вие не можете да знаете при истинския славей какви ноти ще испѣе понататѣкъ, а у изкуствената птичка,

всичко е опрѣдѣлено още по-отрано. Него можете да го разгледате, да го отворите, можете да покажете дѣ се намиратъ цилиндритѣ, какъ се въртятъ, и какъ се движи едно слѣдъ друго всичко“.

— И ние тѣй мислимъ, рекли всички; и оберславейчарътъ добилъ позволение да покаже на слѣдующата недѣля птичката прѣдъ народа. Императорътъ заповѣдалъ да я нагласятъ да пѣе и ония, които я слушали, тѣй се прѣнесли, като че да сж пили чай, който толкова много се употребява въ Китай, и всички едновременно извикали: „Ахъ!“ и проявили съ глава и рѣка своето удивление.

Ала бѣднитѣ рибари, които сж слушали истинския славей, рекли: „Изкусна работа, наистина, и пѣе хубаво, но... нѣщо като че ли му липсва“.

Истинскиятъ славей билъ пропжденъ отъ града и империята.

На изкуствената птичка дали почетно мѣсто; поставили я на една копринена възглавничка до леглото на царя. Всичкитѣ златни работи, всичкитѣ скжпоцѣнности, които получила като подарѣкъ, били наредени около нея. Тя получила титлата „Царски придворенъ послѣтрапезенъ пѣвецъ на първия редъ отъ лѣва страна“. Лѣвата страна царътъ я смѣталъ за по-важна, защото на тая страна било сърдцето, — и у царетѣ сърдцето е на лѣвата страна.

И оберславейчарътъ написалъ едно съчинение отъ двадесетъ и петъ тома върху изкуствената птичка: съчинението било тѣй дълго и учено и тѣй прѣпълнено съ най-труднитѣ китайски думи, че всички се хвалѣли, че сж го прочели и разбрали: инѣкъ сами биха се турнали въ реда на проститѣ и биха се изложили да имъ газятъ по коремитѣ.

Така изтекла една година. Императорътъ, придворнитѣ и цѣлиятъ китайски народъ знаели наизустъ всѣки отдѣленъ тонъ отъ пѣсенъта на изкуствения славей. Могли заедно съ него да пригласятъ и му пригласяли. Уличарчетата пѣели: „Цицици! Клюкклюкклюкъ!“ И царътъ, даже, и той пригласялъ. Ахъ, туй било нѣщо извънредно хубаво.

Ала една вечеръ, когато птичката пѣла най-хубаво и императорътъ я слушалъ въ лег-